

huyệt, có chú ý học tập và vận dụng sáng tạo, nhưng vẫn giữ được *kiểu cách và những nguyên tắc môn bấm huyệt của mình*. Tất cả những điều đó đã giúp Bà phát huy được ưu thế của môn bấm huyệt này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, môn bấm huyệt của Bà Lịch đã tồn tại và phát huy ảnh hưởng trên 20 năm nay, ngày nay vẫn tỏ ra được nhân dân tín nhiệm. Kể từ ngày mới bước vào nghề, Bà đã gánh trái cây tới cửa bệnh viện Sài Gòn, và vừa bán trái cây vừa bấm huyệt chữa bệnh giúp dân, cho tới nay bà đã chữa bệnh cho một khối lượng to lớn bệnh nhân mà chưa có điều kiện thống kê lại được. Bà là người đàn bà chữa bệnh không lấy tiền nhưng có trách nhiệm, có sổ sách ghi bệnh nhân để chữa bệnh, bệnh án tóm tắt, Bà vẫn lưu trữ rất nhiều và đầy đủ. Có những người thư ký tình nguyện không ăn lương tới giúp Bà, Biết bao nhiêu ảnh của bệnh nhân, biết bao trang giấy ghi lại cảm tưởng, lời cảm ơn hết sức chân thành và đầy xúc động, còn giữ lại được bằng ghi âm ghi lại những lời nói đầu tiên của người cảm nói được. Ngót 200 cái nặng, trên 100 xe lăn tay bệnh nhân bỏ lại nơi Bà chữa bệnh, như là những kỷ vật hùng hồn về sự giải thoát của họ khỏi tật nguyên tê liệt. Những vật lưu niệm khác gửi lại cho Bà rất nhiều, lòng thương mến của bệnh nhân, của các tầng lớp trong xã hội cũ, cũng như trong xã hội mới thật vô hạn, tấm lòng thân yêu của Bà đối với trẻ em và bệnh nhân cũng rất cao thượng, đẹp đẽ. Chúng tôi cũng được gặp một số ít bệnh nhân đó và chứng kiến những tình cảm sâu đậm của người bệnh với người chữa bệnh. Nhiều chuyện được nghe kể lại gần như là những huyền thoại cảm động. Bà Lịch là người thầy thuốc rất quần chúng, một người đã «Vì mọi người, và mọi người đã vì mình». Người bệnh quý thương Bà như một lương y, một từ mẫu.

Trong điều kiện một xã hội cho phép hành nghề chữa bệnh